

Λέγοντας **επιχείρημα** εννοούμε **ένα σύνολο από λογικές προτάσεις –σκέψεις με τις οποίες προβάλλουμε και υποστηρίζουμε μια προσωπική μας άποψη ή ανασκευάζουμε – καταρρίπτουμε μian άλλη .**

Οι σκέψεις αυτές πρέπει να έχουν οργανωθεί **σε μία κλιμακωτή σειρά**, ώστε να καταλήγουν αβιάστα **σε ένα λογικό συμπέρασμα .**

Τα επιχειρήματά μας είναι αναγκαίο να χαρακτηρίζονται

α.) από αλήθεια (δηλ. να ανταποκρίνονται στην πραγματικότητα) και

β) από εγκυρότητα (δηλ. να καταλήγουν λογικά σε ένα ασφαλές συμπέρασμα).

Στην περίπτωση αυτή είναι **επιτυχημένα** και ο λόγος μας διαθέτει **συνοχή και αλληλουχία**

Πώς διατυπώνουμε έγκυρα και αληθή επιχειρήματα ;

A. με την παρουσίαση τεκμηρίων : δηλ. παραδειγμάτων από την Ιστορία ή την καθημερινή ζωή, στατιστικών στοιχείων, πορισμάτων επιστημονικών ερευνών κ.λ.π.

B. με την επίκληση κοινά αποδεκτών αρχών ή αξιών

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ

ΚΕΙΜΕΝΟ : Γ. ΜΠΑΜΠΙΝΙΩΤΗ : ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ Η ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΟΡΘΟΓΡΑΦΙΑ ;

<p>A. θέση προς ανασκευή – απόρριψη :</p> <p>Γιατί να μην απλοποιήσουμε τη γλώσσα μας καταργώντας την ιστορική ορθογραφία ;</p>	<p>Γιατί παιδευόμαστε με τα έξι /i/ τής ορθογραφίας τής γλώσσας μας (ι, η, υ, ει, οι, υι), με τα δύο /e/ (ε, αι), τα δύο /o/ (ο, ω), τα τρία /v/ (β, αυ, ευ), τα τρία /f/ (φ, αυ, ευ), τα δύο /z/ (ζ, σμ, σλ) κ.ο.κ.; Δεν μας φτάνει ένα /i/ το ι, ένα /e/ το ε, ένα /o/ το ο, ένα /v/ το β κ.τ.ό.; Γιατί να μη γράφουμε <i>ιρίνι</i> (<i>ειρήνη</i>), <i>ίπαρξι</i> (<i>ύπαρξη</i>), <i>κερί</i> (<i>καιροί</i>), <i>γινέκα</i> (<i>γυναίκα</i>), <i>εσθάνομε</i> (<i>αισθάνομαι</i>), <i>χόρι</i> (<i>χώροι</i>), <i>εβγενίς</i> (<i>ευγενείς</i>), <i>άβριο</i> (<i>αύριο</i>), <i>έφθιμι</i> (<i>εύθυμη</i>) κ.τ.ό.; Είναι η ιστορική ορθογραφία απόρροια (ή «απόρια») ενός εθνικού μαζοχισμού; Είναι επινόηση κάποιων διανοουμένων; Είναι προσκόλληση σε παρωχημένες γλωσσικές εμμονές; Και προχωρώντας πιο τολμηρά, λένε μερικοί, γιατί να μη γράφουμε <i>irini</i>, <i>iparksi</i>, <i>keri</i>, <i>gineka</i>, <i>esthanome</i>, <i>chori</i>, <i>evgenis</i>, <i>anrio</i>, <i>efthimi</i> κ.τ.ό.; Γιατί να μη προσχωρήσουμε δηλ. στο λατινικό αλφάβητο (που -στο κάτω-κάτω- είναι ελληνικής προελεύσεως), κάνοντας τη γραφή μας πιο προσιτή στους ξένους; Ήδη δεν επικοινωνούμε στους Η/Υ με τα Greeklish;</p> <p>Αυτά και άλλα πολλά ακούω κατά καιρούς σε μαθήματα, διαλέξεις, συζητήσεις, όταν έρχεται ο λόγος στην ιστορική ορθογραφία τής γλώσσας μας και στις δυσκολίες που γεννά η</p>
--	---

<p>Γ. λογικό συμπέρασμα – κατακλείδα</p>	<p>Η εξοικείωση με την ιστορική γραφή των λέξεων, τελικά, αποτελεί λεπτή πνευματική άσκηση, αφού συνδέεται με την προσπάθεια να γνωρίσει κανείς την αρχική βασική σημασία μιας λέξης και την οικογένεια των λέξεων που συνδέονται ετυμολογικά-σημασιακά μαζί της. Να γιατί η γλώσσα, όταν διδάσκεται δημιουργικά από εμπνευσμένους ευαίσθητους δασκάλους, αποτελεί μύηση στις διαδικασίες της έκφρασης, της σκέψης και του πνεύματος και, κατ' επέκτασιν, του πολιτισμού ενός λαού.</p> <p>ΕΦΗΜ. ΤΟ ΒΗΜΑ</p>
--	--